

УДК:342.9:347.77/78

DOI <https://doi.org/10.32782/pyuv.v6.2024.15>

Д. Ю. Михальський

orcid.org/0009-0008-3810-5947

аспірант кафедри цивільного та господарського права

Національного університету біоресурсів і природокористування України

ПРИНЦИПИ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ

Публічно-правова охорона інтелектуальної власності базується на низці принципів, які закріплено в Конституції та Законах України «Про інноваційну діяльність» та «Про наукову і науково-технічну діяльність». Водночас жоден із спеціальних законодавчих актів у сфері охорони об'єктів права інтелектуальної власності не містить основних засад діяльності органів держави у сфері охорони інтелектуальної власності. Зважаючи на те, що вплив держави на діяльність державних органів охоплює широкий комплекс відносин, дослідження принципів публічно-правової охорони інтелектуальної власності, є потребує сьогодні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить, що окремі питання про принципи права, їх впливу та зв'язків з дією принципів адміністративного права в регулюванні відносин у сфері охорони інтелектуальної власності досліджували Л. Бошицький, Т. Гарбуз, І. Голосніченко, О. Кульчицька, С. Ковальова, О. Коротун, А. Кудін, О. Михальський, С. Слюсаренко, О. Світличний та ін. Однак брак інформації щодо діяльності окремих суб'єктів публічного управління, діяльність яких має відношення до охорони інтелектуальної власності, обумовлює актуальність цієї статті.

Метою статті є дослідження принципів публічно-правової охорони інтелектуальної власності,

У сучасних умовах у правовій площині проявляється багатогранність певних методів і принципів правового регулювання, забезпечення балансу приватних та публічних інтересів як одного з основних завдань права на сучасному етапі. Сфера інтелектуальної власності в цьому аспекті є надзвичайно актуальною, оскільки притаманна їй творча діяльність характеризується інтеграцією приватних та публічних інтересів [1, с. 214].

З огляду на те, що публічно-правова охорона інтелектуальної власності здійснюється за допомогою норм публічного права, які складається із системи правових норм, важливу роль у цьому процесі відіграють принципи діяльності державних органів у сфері інтелектуальної власності, які санкціонується державою із урахуванням вироблених практикою загальних принципів права.

Принципи права як керівні юридичні вимоги відображають особливості та специфіку юридичного права, мають нормативний, регулятивний характер, визначають і скеровують правомірну поведінку людей [2, с. 115]. Принципи права можуть відображати й певну галузь. З точки зору юридичної науки принципи права – це основні засади, які закріплені в правових нормах і відображають закономірності розвитку відносин суспільства, а також розкривають та відображають закономірності певної галузі права. У них розкриваються особливості певної галузі права, які зумовлюють її галузеву суть і відображаються в галузевих принципах права [3, с. 84].

Загальні принципи права закріплені в Конституції України і мають вагомий вплив на всі галузеві принципи права, в тому числі на принципи адміністративного права. Під принципами адміністративного права В. Авер'янов розумів засадничі (основні) ідеї, положення, вимоги що характеризують зміст адміністративного права, відображають закономірності його розвитку і визначають напрями і механізми адміністративно-правового регулювання суспільних відносин, вони визначають характер механізму адміністративно-правового регулювання суспільних відносин, природу зв'язків, які формуються в процесі цього регулювання [4, с. 95–96].

Аналіз інших наукових публікацій свідчить, що однією із важливих характеристик сучасного адміністративного права є його принципи, що характеризують саму галузь. Безпосередній вплив на принципи адміністративного права, отже на публічно-правову охорону інтелектуальної власності мають вплив загальні принципи права закріплені в Конституції України, а також принципи закріплені в окремих законодавчих актах, які визначають механізм державного регулювання відносин у сфері охорони інтелектуальної власності.

Кажучи про загальні принципи права, слід констатувати, що вони є характерними для галузі публічного права та всіх органів державної влади в Україні. Аналіз публікацій науковців, що досліджували у своїх працях принципи охорони інтелектуальної власності, вказує на те, що найбільш узагальнено і виявлено принципи,

що безпосередньо стосуються інтелектуальної власності, ми знаходимо у дисертаційній роботі О. Коротун, де вчена поділяє їх на загальні та спеціальні принципи-обов'язки діяльності публічної адміністрації. До загальних зараховує принципи: відповідальності держави перед людиною за свою діяльність; забезпечення прав і свобод людини; забезпечення права кожного на вільний розвиток своєї особистості; забезпечення захисту прав усіх суб'єктів права власності і господарювання; сприяння розвитку науки; встановлення наукових зв'язків України зі світовим співтовариством; гарантування кожному права на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, їхніх посадових і службових осіб. До спеціальних принципів-обов'язків: забезпечення права кожному володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності; гарантування громадянам свободи літературної, художньої, наукової і технічної творчості; гарантування громадянам захисту інтелектуальної власності, їхніх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у наслідок різних видів інтелектуальної діяльності; гарантування захисту інтелектуальної власності суб'єктам господарської діяльності; заборони використовувати або поширювати результати інтелектуальної, творчої діяльності без згоди правовласника, за винятками, встановленими законом; гарантування надання суб'єктами публічної адміністрації якісних адміністративних послуг у сфері інтелектуальної власності; принцип забезпечення європейських і міжнародних стандартів у роботі публічної адміністрації у сфері інтелектуальної діяльності [5, с. 20–21].

Аналіз законодавчих актів у сфері охорони інтелектуальної власності вказує, що чинне законодавство містить основні засади (принципи) адміністративного, господарського, кримінального та цивільного судочинства. У цих процесуальних законах містяться принципи, що покликані забезпечити права та законні інтереси учасників судочинства, в тому числі й у разі порушення права інтелектуальної власності. Вагоме значення для всього судочинства набуває значення принцип виконання судових рішень, що носить загальнообов'язковий характер для всіх її учасників, є однією із основних засад судочинства. Згідно положень ст. 129-1 Конституції України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР, держава забезпечує виконання судового рішення у визначеному законом порядку, контроль за виконанням судового рішення здійснює суд. Ці норми Конституції України знайшли своє відображення не тільки у процесуальних законах, але і в Законі України «Про виконавче провадження» від 02.06.2016 р. № 1404-VIII, згідно

ст. 5 цього закону примусове виконання рішень покладається на органи державної виконавчої служби (державних виконавців) та приватних виконавців.

З огляду на зазначене принцип примусового виконання рішень має безпосереднє відношення до принципу публічно-правової охорони інтелектуальної власності. Це підтверджується п. 1 ч. 1 ст. 10 Закону України «Про виконавче провадження», відповідно до якого заходами примусового виконання рішень є звернення стягнення на майнові права інтелектуальної власності, об'єкти інтелектуальної, творчої діяльності, інше майно (майнові права) боржника, у тому числі якщо вони перебувають в інших осіб або належать боржникові від інших осіб, або боржник володіє ними спільно з іншими особами.

Принцип примусового виконання судових рішень і рішень інших уповноважених органів влади у сфері публічно-правової охорони інтелектуальної власності – це визначений законом комплекс адміністративних дій, що вчиняються державними чи приватними виконавцями в межах визначених повноважень, з метою захисту особливих майнових прав правовласників об'єктів права інтелектуальної власності.

Керівні (основні) принципи діяльності органів публічної влади ми знаходимо в Законі України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 р. № 40-IV, згідно абз. 2 ст. 1 якого, інноваційна діяльність – це діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг. Ст. 2 Закону визначає принципи державної інноваційної політики.

Аналіз принципів державної інноваційної політики свідчить, що визначальним чинником прогресу будь-якого суспільства, благополуччя громадян, їх духовного та інтелектуального зростання, є науковий рівень діяльності держави, де принципи державного управління та регулювання впливають на процес публічно-правової охорони інтелектуальної власності, де, на думку І. Голосніченка, об'єктом управління у науковій сфері є наукова і науково-технічна діяльність, а також заклади науки, інші наукові та освітні установи, щодо яких держава в особі органів виконавчої влади приймає певні регулюючі рішення [6, с. 165].

Принципи здійснення державного управління та регулювання у сфері наукової і науково-технічної діяльності визначені ч. 1 ст. 46 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» від 26.11.2015 р. № 848-VIII, який визначає правові, організаційні та фінансові засади функціонування і розвитку у сфері наукової і науково-технічної діяльності, створює умови

для провадження наукової і науково-технічної діяльності, задоволення потреб суспільства і держави у технологічному розвитку шляхом взаємодії освіти, науки, бізнесу та влади.

Аналіз норм Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» дає підставу надати авторське визначення «принцип державного управління та регулювання у сфері наукової і науково-технічної діяльності».

Під принципом здійснення державного управління та регулювання у сфері наукової і науково-технічної діяльності слід розуміти беззаперечні та об'єктивні вимоги, що ставляться до суб'єктів уповноважених на здійснення управління та регулювання відносин у науковій і науково-технічній сфері.

Введення режиму воєнного стану в Україні внаслідок повномасштабної російської агресії проти України висуває на перший план забезпечити національну безпеку держави. Однією важливих функцій держави у сфері науково-технічної діяльності є процес практичної реалізації принципу публічно-правової охорони інтелектуальної власності. Його реалізація здійснюється шляхом практичного втілення принципу державного замовлення на науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію військового призначення.

Практична реалізація цього принципу дозволить забезпечити публічно-правову охорону інтелектуальної власності, що має вагомий вплив на складову безпеки держави. Забезпечення національної безпеки є однією з найважливіших функцій держави, де у комплексі різних складових національної безпеки особливе місце займає інтелектуальна власність, яку В. Белевцева ототожнює з інтелектуальною безпекою, яка визначається перш за все його науковим потенціалом і науковими ресурсами. Окрім того інтелектуальна безпека є складовою режиму інтелектуальної власності, а також важливим елементом в системі національної безпеки України, яка в своїй основі має інтелектуальні інтереси, інтелектуальні загрози та інтелектуальний захист [7, с. 46–52].

Насамперед, необхідно відмітити, що дана думка має відношення до наказу МОН України «Про затвердження пріоритетної тематики, за яким здійснюється державне замовлення на науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію у 2024–2025 роках» від 06.06.2024 р. № 807, відповідно до якого пріоритетною тематикою, що охоплює тематику нашого дослідження є: розроблення допоміжного програмного забезпечення для системи керування БПЛА; розроблення технології виготовлення композитних матеріалів для ракетних двигунів; розроблення системи розпізнавання та класифі-

кації цілей на основі штучного інтелекту; розроблення системи визначення повітряних цілей на низьких висотах; розроблення пристрою для безпечного знешкодження мін та снарядів на місці їх виявлення [8] тощо, вказують, що суб'єктами замовлення виступають: Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, Міністерство цифрової трансформації України, Міністерство оборони України, Міністерство внутрішніх справ України, охоплюється публічно-правовою охороною інтелектуальної власності, що відповідає принципу пріоритетного державного замовлення на науково-технічну розробку та науково-технічну продукцію та принципу забезпечення пріоритетних державних потреб.

Оскільки державне замовлення на науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію передбачає вирішення практичних питань взаємодії кожного із вказаних суб'єктів державного замовлення із МОН України, практичні наслідки таких дій потребують дотримання між вказаними державними органами принципу взаємодії стосовно сприянню виконання державного замовлення на науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію, а також сприянню їх правовій охороні.

Державне замовлення на науково-технічні розробки та науково-технічну продукцію, передбачає взаємодію між різними державними органами, їхніми посадовими особами з метою виконання завдань держави, що сприяє діяльності державного управління, ефективному використанню фінансових і матеріальних ресурсів, що в цілому відповідає принципу публічно-правової охорони інтелектуальної власності.

Своєю чергою, значення принципу взаємодії між різними державними органами в державному управлінні зростає в умовах виконання складних завдань, в яких зараз перебуває наша держава.

Отже, принцип взаємодії між різними державними органами, їхніми посадовими особами при державному замовленні на науково-технічні розробки та науково-технічну продукцію сприяє виконання завдань держави, підвищенню ефективності діяльності державного управління, ефективному використанню кадрових, фінансових і матеріальних ресурсів держави.

Кажучи про державне замовлення на науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію, не можна не торкатися положень Закону України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 08.09.

2011 р. № 3715-VI, ст. 4 якого визначає, що стратегічними пріоритетними напрямами до при-

пинення або скасування воєнного стану в Україні, зокрема, є технологічне оновлення та розвиток сфер національної безпеки і оборони [27] та норм Закону України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» від 14.09.2006 р. № 143-V, п. 12 ч. 1 ст. 1 якого визначає технології подвійного призначення як технології, які, крім цивільного призначення, можуть бути використані для розроблення, виробництва або використання озброєння, військової чи спеціальної техніки. Ці норми вказують на публічно-правову охорону інновацій та технологій.

Обов'язковою умовою ефективної реалізації публічно-правової охорони інтелектуальної власності, є втілення вимог норм адміністративного права в практичну діяльність державних органів, з метою реалізації принципу пріоритетного державного замовлення на науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію військового призначення.

Зауважимо, що дослідження принципів публічно-правової охорони інтелектуальної власності має об'єктивний характер, що зумовлюється сучасним станом суспільних відносин, визначаються цілями і завданнями органів публічної влади, покликаних забезпечити належну охорону інтелектуальної власності.

Аналіз нормативного матеріалу, вказує, що при реалізації положень наказу МОН України від 06.06.2024 р. №807, вказаних вище законів та інших нормативно-правових актів доводиться вирішувати проблему охорони державної таємниці у сфері оборони. Закон України «Про державну таємницю» від 21.01.1994 р. № 3855-XII, визначає державну таємницю як секретну та таємну інформацію, що охоплює відомості у сфері оборони, економіки, науки і техніки, зовнішніх відносин, державної безпеки та охорони правопорядку, розголошення яких може завдати шкоди національній безпеці України та які визнані у порядку, встановленому цим Законом, державною таємницею і підлягають охороні державою.

Це означає, що у разі державного замовлення на науково-технічну розробку та науково-технічну продукцію у сфері оборони, МОН України, Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, Міністерство цифрової трансформації України, Міністерство оборони України, Міністерство внутрішніх справ України, інші підприємства, установи і організації, повинні забезпечити охорону та захист державної таємниці.

Відомості, що становлять державну таємницю ми знаходимо у Звіді відомостей, що становлять державну таємницю, який затверджено наказом Центрального управління Служби безпеки України від 23.12.2020 р. № 383, зокрема, це:

відомості за окремими показниками про мету, напрями, науково-технічні ідеї, результати, можливість застосування (реалізації) фундаментальних, пошукових прикладних наукових досліджень, спрямованих на підвищення обороноздатності держави; відомості за окремими показниками про відкриття, винаходи, науково-технічні рішення, які можуть бути використані для потреб оборони держави і мають принципове значення для розробки нових видів озброєння чи військової техніки; відомості за окремими показниками про досягнення науки і техніки, напрями дослідження, результати науково-дослідних або дослідно-конструкторських робіт, що дають змогу вдосконалювати озброєння чи військову техніку для потреб оборони [9].

Наведений перелік відомостей, що становлять державну таємницю, також пов'язано із охороною об'єктів інтелектуальної власності. На це вказує ст. 8 Закону України «Про державну таємницю», який, зокрема, до державної таємниці відносить інформація у сфері оборони про винаходи, дослідження і розробку нових зразків озброєння в інтересах забезпечення національної безпеки і оборони та про результати таких досліджень і розробок.

Абзац 2 частини третьої ст. 12 Закону України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі» від 15.12.1993 р. № 3687-XII, вказує, якщо винахід (корисну модель) створено з використанням інформації, зареєстрованої у Звіді відомостей, що становлять державну таємницю України, чи цей винахід (корисна модель) згідно із Законом України «Про державну таємницю» може бути віднесений до державної таємниці. Закон України «Про охорону прав на винаходи і корисні моделі», визнає, що «секретний винахід (секретна корисна модель) – винахід (корисна модель), що містить інформацію, віднесена до державної таємниці, права на який засвідчуються патентом на секретний винахід (секретну корисну модель)».

Секретний винахід виступає одним із різновидів винаходу, на який одночасно поширюється дія права інтелектуальної власності та режим державної таємниці. Об'єктом охорони у такому випадку стає інформація про нове рішення у сфері технологій, яка з точки зору патентного законодавства має бути оприлюднена в обмін на отримання патенту, натомість з точки зору законодавства про державну таємницю – збережена у секретності для недопущення її використання на шкоду державним інтересам [33, с. 108].

Відповідно, секретний винахід (секретна корисна модель) – винахід (корисна модель), є інтелектуальним продуктом, який потребує не тільки практичного використання, але й охорони з боку держави. Визнаючи секретний винахід

(секретна корисна модель) – винахід (корисна модель), об'єктом – державної таємниці, необхідно врахувати наявність певних обмежень щодо використання такого об'єкта інтелектуальної власності, що передбачає впорядкований комплекс різноманітних управлінських, організаційних, правових, економічних, інженерно-технічних та інших заходів, спрямованих на забезпечення охорони секретної інформації. Відповідно ступінь впливу держави та її роль у забезпеченні охорони секретних винаходів є вирішальною, що потребує дотримання принципу публічно-правової охорони інтелектуальної власності.

Висновки. Таким чином, здійснене дослідження вказує, що принципи публічно-правової охорони інтелектуальної власності повинні відігравати провідну роль в діяльності органів державної влади у сфері охорони інтелектуальної власності, під яким ми розуміємо основні керувані ідеї органів державної влади, які визначають основу для формування та виконання завдань і функцій цих органів у сфері охорони та захисту інтелектуальної власності. Спеціальними принципами публічно-правової охорони інтелектуальної власності, є: принцип здійснення державного управління та регулювання у сфері наукової і науково-технічної діяльності; принцип пріоритетного державного замовлення на науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію військового призначення; принцип взаємодії між різними державними органами, їхніми посадовими особами при державному замовленні на науково-технічні розробки та науково-технічну продукцію; принцип примусового виконання судових рішень і рішень інших органів влади у сфері публічно-правової охорони інтелектуальної власності.

Дотримання принципів публічно-правової охорони інтелектуальної власності дозволить забезпечити практичну реалізацію уповноваженими суб'єктами своїх повноважень, вирішувати принципові питання пов'язані із реалізацією всіх інших складових охорони інтелектуальної власності.

Література

1. Бошицький Л. Ю. Інтелектуальна власність в сучасній Україні – актуальні питання модернізації та правового регулювання. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 1. С. 213–217.
2. Правознавство: Підручник / А.І. Берлач, Д.О. Карпенко, В.С. Ковальський, А.М. Колодій та ін. За ред. Копейчикова, А.М. Колодія. К.: Юрінком Інтер, 2005. 752 с.
3. Світличний О.П. Адміністративні правовідносини у сфері земельних ресурсів України: проблеми теорії та практики правозастосування: монографія. Донецьк: Державне видавництво «Донбас», 2011. 410 с.

4. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник. У двох томах: Том 1 Загальна частина/ Ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова) та ін. К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2007. 592 с.

5. Коротун О.М. Адміністративно-правове забезпечення захисту інтелектуальної власності в Україні: автореф. дис. ... докт. юрид. наук. К., 2021. 32 с.

6. Голосніченко І.П. Адміністративне право України: основні поняття: навчальний посібник / І.П. Голосніченко, М.Ф. Стахурський, Н.І. Золотарьова; за заг. ред. д.ю.н., професора І.П. Голосніченка. К.: ГАН, 2005. 232 с.

7. Белєвцева В. Адміністративно-правові аспекти режиму інтелектуальної власності: захист та безпека. *Теорія і практика інтелектуальної власності*. 2010. № 6. С. 46–53.

8. Про затвердження пріоритетної тематики, за яким здійснюється державне замовлення на науково-технічні (експериментальні) розробки та науково-технічну продукцію у 2024–2025 роках: наказ Міністерства освіти України від 06.06.2024 р. № 807. URL: https://nauka.gov.ua/docs/42/Наказ_МОН_807_Про_затвердження_пріоритетної_тематики.PDF

9. Звід відомостей, що становлять державну таємницю: наказ Центрального управління Служби безпеки України від 23.12.2020 р. № 383. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0052-21#n13>

10. Остапенко Г.З., Чомахашвілі О.Ш. Актуальність правової охорони секретних винаходів в Україні в умовах війни. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. Серія «Право». 2022. Вип. 74. Ч. 1. С. 107–112.

Анотація

Михальський Д. Ю. Принципи публічно-правової охорони інтелектуальної власності: теоретичні аспекти. – Стаття.

У статті розглянуто принципи публічно-правової охорони інтелектуальної власності. Підкреслюється, що принципи правової системи поряд з нормами права складають один з найважливіших елементів змісту права, а загальні принципи українського адміністративного права закріплені в Конституції України, вони мають фундаментальне значення для всієї галузі адміністративного права. Схарактеризовано значення і роль загальних принципів права правовій системі, їх вплив на принципи адміністративного права, з'ясовано роль принципів адміністративного права в публічно-правовій охороні інтелектуальної власності, визначено їх правову природу, систему фундаментальних цінностей. Наголошено, що в сучасних умовах діяльності органів держави проявляється багатогранність певних методів і принципів правового регулювання, забезпечення балансу приватних та публічних інтересів як одного з основних завдань держави у сфері охорони інтелектуальної власності. Аналізуються праці теоретиків права, вчених-правознавців, а також тих дослідників хто проявив значний інтерес до наукових принципів та принципів управління у сфері охорони інтелектуальної власності. З'ясовано, що в діяльності посадових осіб органів державного управління провідну роль повинні відігравати сучасні принципи адміністративного права. З метою окреслення принципів публічно-правової охорони інтелектуальної власності, організації та діяльності окремих державних органів, проаналізовано окремі нормативно-правові акти, що регулюють відносини публічно-правової охорони інтелектуальної

власності. Акцентовано увагу на дослідженні принципів публічно-правової охорони інтелектуальної власності, що дало можливість надати авторське визначення поняття «принцип публічно-правової охорони інтелектуальної власності» та сформулювати спеціальні принципи публічно-правової охорони інтелектуальної власності. Зроблено висновок, що дотримання сформованих принципів публічно-правової охорони інтелектуальної власності дозволяє забезпечити практичну реалізацію уповноваженими суб'єктами своїх повноважень, вирішувати принципові питання пов'язані із реалізацією всіх інших складових у сфері охорони інтелектуальної власності.

Ключові слова: принципи, інтелектуальна власність, публічне управління.

Summary

Mykhalskyi D. Yu. Principles of public-legal protection of intellectual property: theoretical aspects. – Article.

The article examines the principles of public-legal protection of intellectual property. It is emphasized that the principles of the legal system, along with the norms of law, constitute one of the most important elements of the content of law, and the general principles of Ukrainian administrative law are enshrined in the Constitution of Ukraine, they are of fundamental importance for the entire field of administrative law. The significance and role of general principles of law in the legal system, their influence on the principles of administrative law are characterized, the role of administrative law principles in public-legal protection of intellectual

property is clarified, their legal nature, and the system of fundamental values are determined. It is emphasized that in modern conditions of the activities of state bodies, the versatility of certain methods and principles of legal regulation is manifested, ensuring the balance of private and public interests as one of the main tasks of the state in the field of intellectual property protection. The works of legal theorists, legal scholars, as well as those researchers who have shown significant interest in scientific principles and principles of management in the field of intellectual property protection are analyzed. It was found that in the activities of officials of state administration bodies, modern principles of administrative law should play a leading role. In order to outline the principles of public legal protection of intellectual property, the organization and activities of individual state bodies, individual regulatory legal acts regulating the relations of public legal protection of intellectual property were analyzed. Attention was focused on the study of the principles of public legal protection of intellectual property, which made it possible to provide an author's definition of the concept of «principle of public legal protection of intellectual property» and to form special principles of public legal protection of intellectual property. It was concluded that compliance with the established principles of public legal protection of intellectual property allows authorized entities to ensure the practical implementation of their powers and to resolve fundamental issues related to the implementation of all other components in the field of intellectual property protection.

Key words: principles, intellectual property, public administration.